

KWIK

N Á Z E V O D D Í L U .

Zda-li jste se někdy zamysleli nad tím, proč se jmenujeme L V Í Č A T A. Abych pravdu řekl, dlouho jsem bral náš název jako nucenou samozřejmost a moc se mi také nelíbil. Nyní si uvědomuji, že název oddílu má také svůj význam a svou, určitou symboliku. V tomto článku bych chtěl objasnit, nebo pokusit se objasnit význam našeho jména.

Jak jistě víte, lev je považován za krále zvířat. Měl by se tedy snažit být ze všech nejlepší. A také my bychom se měli snažit být ze všech nejlepší. Všichni víme, že nejlepší nikdy nebudeme, ale cestou k cíli nejvyššímu dosáhneme určitě významných úspěchů. Lev je také našim národním znakem. A my jako L V Í Č A T A bychom měli být nejlepšími občany naší republiky, být prospěšní sobě a celé naší společnosti.

Z těchto řádků jste možná poznali, proč se jmenujeme zrovna L V Í Č A T A.

V Z P O M Í N K A N A M I N U L Ý

T Á B O R .

Jednoho dne Serjožka se sekl do nohy. Ihned přiběhli naši promovaní zdra votníci Aleš a Pavel. Uvázali ránu a stanovili diagnózu .

Po chvíli přišel Rado a stanovil úplně jinou diagnózu. Serjožka se podivil: „Ale Rado, Pavel s Alešem stanovili zcela jinou diagnózu“. Rado se zatvářil suveréjně a odvětil „však pitva ukáže, kdo měl pravdu!“

PRECISNÍ PRÁCE
NAŠICH ZDRAVOTNÍKŮ

PÍSEŇ POUŠTNÍCH
POUTNÍKU.

I.R: Žízeň^D je věčná,
není^{Hmi} co pít
poušť je velká,
tak džbánek^A vody mít.

I. Prosím Aláha
prosím o vláhu,
spadne jen maso
díky ti Aláhu.

R: Žízeň je věčná.....

II. Hele oáza
zapadnu do ní
a zase kousek masa
mě nelibě voní.

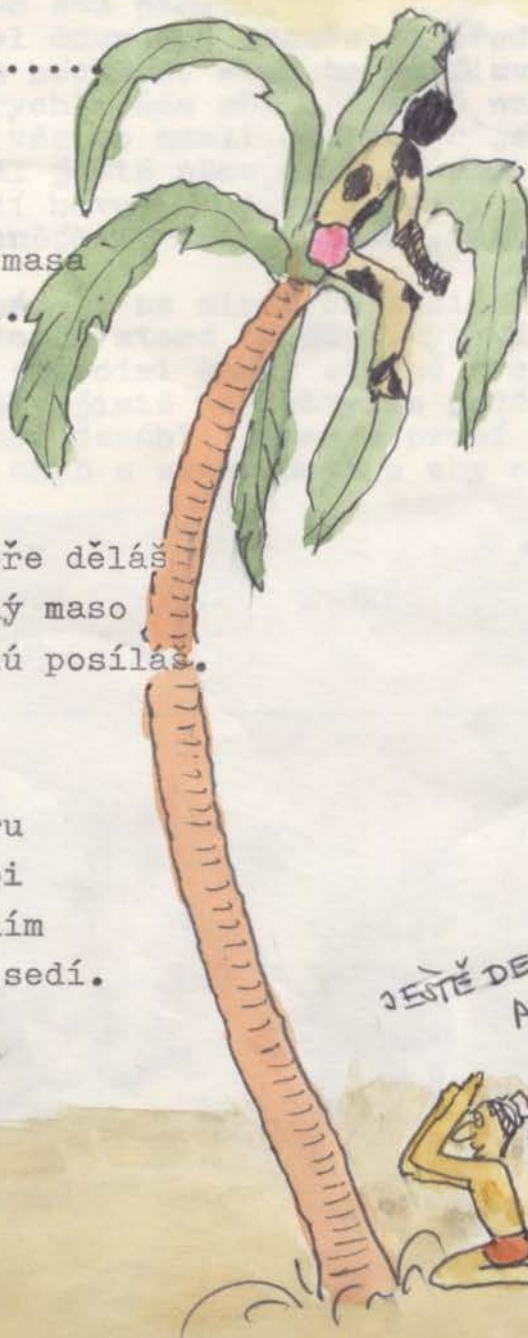
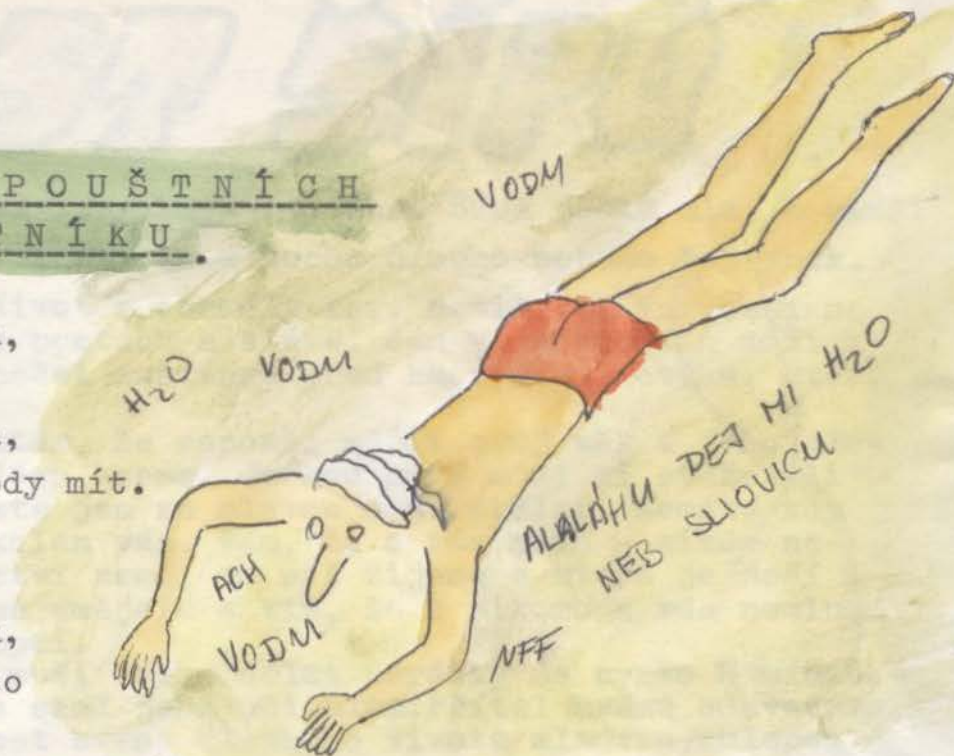
R: Žízeň.....

III. Aláhu Aláhu
copak tam nahore děláš
že tak nechutný maso
svým dětem dolů posíláš.

R: Žízeň.....

IV. Dívám se nahoru
dívám se k nebi
a co tam nevidím
malomocný tam sedí.

R: Žízeň.....

JEŠTĚ DEJ MASO
ALLÁHU

ŠEST ŠÍPŮ

Dávno, před sedmkrát deseti lety, když byl Šest Šípů ještě mlád a neměl ména, zdálo se všem mužům v kmeni, že z hochů dlouho nebude bojovník.

Učil se vést samotářský život a osamělý lov, nemiloval vzrušení na válečné stezce, netoužil po počtech a slávě. Jen v nejstarším muži kmeny zvaném Přítel hvězd našel zastávce před kmenem a člověka, který mu porozuměl.

Přítel hvězd už byl tak stár, že zapoměl měřit svůj věk a jeho slovo nejvíce platilo na poradách kmene. Jednou když muži si stěžovali na chlapce, řekl jim: "Jdete jen za slávou a za skalpy. Nemáte kdy na mnoho věcí, které jsou kolem vás. Vím, že z vás mužů - nikdo nepoznal ještě tolik z tajemství země, na níž žijeme a která je naší matkou, jako ten, kterému se smějete a vím, že k nikomu z vás nemluví Velký Duch jako k tomu chlapci."

Po této příhodě přestali muži kmene dělat narážky na synka Hřmícího Mraku a sám Přítel hvězd se stal jeho učitelem. Přítel hvězd odevzdával všechnu moudrost a zkušenost svého dlouhého života mladému chlapci, který každé slovo ukládal do své paměti.

Uplynula léta. Starý učitel dávno už oddešel k předkům, mnoho v kmeni se změnilo a z bezejmeného hochy se stal bojovník zvaný Šest šípů. Dovedl střílet z luku tak rychle, bže měl i 6 šípů najednou ve vzduchu, jak říkalo jeho jméno, znal vše, co znali ostatní bojovníci z válečného a loveckého řemesla a dovedl ještě něco, co jiní nedovedli. V osamělých večerech a za hvězdných nocí hovořil se samou duší přírody - s Velkým Duchem. Stával se stále váženějším mužem v kmeni, tak jak předpověděl Přítel hvězd.

U jeho koženého stanu scházeli se mladí chlapci a Šest šípů četl v knize přírody, učil je zákonům staré tradice. Byly mír-válečné sekery byly zahřabány, ale příští bojovníci kmene stejně dychtivě jako před lety poslouchali jeho příběhy, jimiž jim obvykle podával své poučení. Mnoho museli znát chlapci, než dosáhli jména a první počty. Neměli škol. Učili se jen ze svých chyb a zkušeností a aby nevyšli se stopy, vedl je Šest šípů.

VYPRÁVĚNÍ, KTERÁ BUDETE ČÍST, JSOU Z JEHO VYPRÁVĚNÍ
/ PŘÍBĚHŮ /

POSLEDNÍ TÁBORÁK.

...starý Tom šel pomalu k nádraží a jeho hlavou se honily myšlenky dávné, minulosti- krásné minulosti. Prohýbal se pod těžkým rancem, ve kterém měl vše potřebné k táboření. Šel pomalu takže ho předběhli mladší trampové, kteří si všimli toho podivného starce oblečeného v odřených ještě hnědých pumpkách, rozšmajdané kanady a starý svetr. Na hlavě placatá čepice se šiltem a v ústech stará, leč ještě zachovalá dýmka, kterou nosil vždy u sebe.

V tlumoku Měl deku na níž byla připevněna koženým páskem otlučená pánev a na boku byla připevněna sekera, "KANADKA".

Nikdo z kolemjdoucích ho nezdravil, jen starší lidé kroutily hlavami a dokonce zaslechl poznámku o starém bláznovi. Už aby byl z města venku. takhle si svůj poslední vandr nepředstavoval, kdyby alespoň sním byl někdo ze starých časů. Jenže ti už radu let se potulují po kampech v oblacích. A jaká oni byla osada.

Tenkrát když byly ještě mladí, jezdily na místa, kde nepotkali celou dobu ani živáčka. To už muselo být aby mezi ně zavítal hajný nebo bába kořenářka.

Tom si povzdechl, koupil si u pokladny lístek a nastoupil do vlaku. Ve vagóně si našel koutek aby nevzbuzoval pozornost. Nedočkavě čekal až vlak zastaví v jeho stanici. Konečně. Vystoupil a ubíral se směrem k řece. Jak jenom to tam bude vypadat? Tolik roků zde nebyl. Údolí se pomalu rozevřelo a konečně spatřil řeku. První chata druhá ani nepočítal. Jak jenom se změnil ráz krajiny. Šel pozvolna kolem řeky a raději se díval do bílých peregí, které jediné se neměnily. Teď už ví kolik je na tom poavdy, když zpívali že řeka je věčná, a ostatní se mění. Pozoroval to sám na sobě.

V pondělí se má stěhovat do domova, prý už nikoho nemá a sám žít nemůže. Jeho byt už stejně slíbyly mladé rodince. Tak už to v životě chodí. Jedni odcházejí adruzí přicházejí. Jinak už to nejde.

Tak došel k jejich poradní skále, která jediná zůstala ušetřená vpádu chatarů.

Tom pomalu nasbíral chrástí a z kamenú udělal ohniště. Nasekal pár větví, přehodil přes ně deku a byl utábořen. Musel si na chvíli sednout tak nějak ho píchlo u srdce, až se mu z toho zatočila hlava. Zapálil oheň a opekl si kus slaniny. dojedl, když vyšli první hvězdy. Tom si začal zpívat ...když jsem byl mlád, bývala Askalona njkrásnější osadou, kterou jsem znal.....

Večerní chlad se vtíral do kostí. Tom si vzal deku, zabalil se a divil se jak ten oheň málo hřeje. No nič půjdu spát. Ráno mě zahřeje sluníčko. Tobude krásné až ozáří koruny stromú. Vyklepal dýmku, zabalil se a usnul.

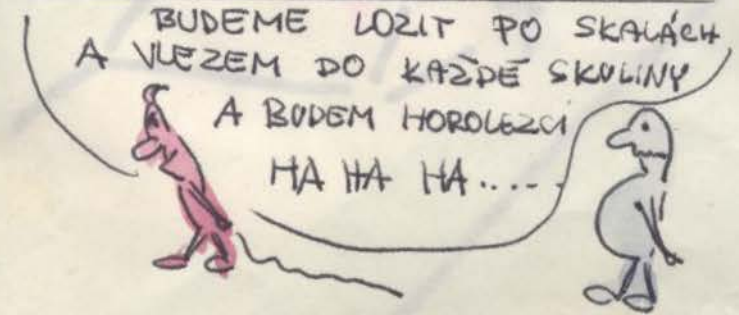
Slunce bylo už hodně vysoko a ptáci vesele švitořily.

A zřejmě se divili, proč ten člověk nevstává.

Pochopily až tehdy, když letíce nad ním spatřily vedle vyhaslého ohniště

BVĚ VYHASLÉ OČI/.

STROM

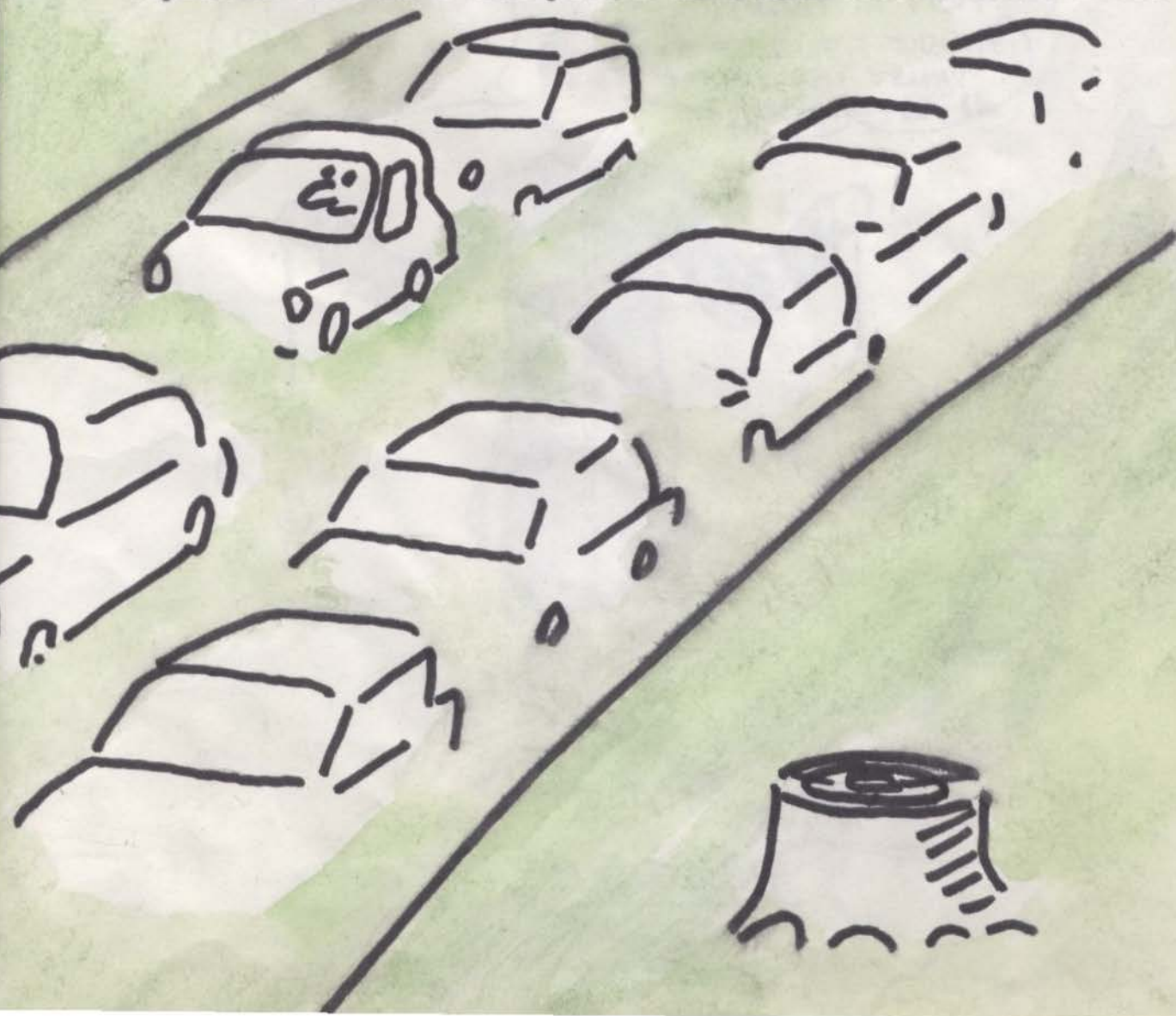
1. Polní ^{Ami} cestou kráčeli šumeři do vísky hrát,
Svatby pohřby tahle ^{Ami} cesta poznala mnohokrát,
a po jedné svadbě se chudým lidem synek narodil,
a táta mu u prašný cesty živote strom zasedil.

Ref: A on tam stál a koukal do polí,
byl jak ^{Ami} král sám v celém okolí,
korunu ^{Ami} měl i když né ze zlate^{Ami}
a jeho pokladem byla tráva strapatá.

2. Léta běží a na ten příběh si už nikdo nevapoměl,
jen košatý strom se ve větru u cesty tiše chvěl,
a z vísky bylo město a to město zečlo chtít,
asfaltový koberec až na náměstí mít.

3. Že strom byl v cestě plánované to malý problém byl,
ostrou pilou se ten problém snadno vyřešil,
tak neposled se ~~bo~~ nebe náš strom zadíval,
a tupou ránu do větvoví už eni nevnímál.

4. Při stavbě se oběvi že silnice bude dál,
~~autáilniker bude dšl~~
a tak kousek od nové cesty smutný pařez stál,
dětem a výletníkům z výšky nikdo nemával,
a přítel vítr si o něm písenk na strništích z nouze hrál.

PEPA V ZAMĚŠTNÁNÍ

